

สารนิพนธ์

THESIS ABSTRACTS

การบริหารงานรัฐวิสาหกิจซึ่งอยู่ใน

ความควบคุมของกระทรวงอุตสาหกรรม

พ.ศ. พิชุทธิ พิริยะโยธิน

1. บทนำ

ความมุ่งหมายในการเขียนวิทยานิพนธ์เรื่องนี้ มีอยู่โดยสรุปดังต่อไปนี้

1. รัฐวิสาหกิจได้มีมานานแล้ว แต่กิจการภายในและผลงานต่าง ๆ ยังไม่เป็นที่แพร่หลายนัก โดยเฉพาะในด้านที่เกี่ยวกับการบริหารงานของเจ้าหน้าที่ฝ่ายรัฐบาล

2. ความสำคัญของรัฐวิสาหกิจซึ่งมีอยู่ทั่วประเทศชาติ ย่อมมีอยู่เป็นอันมากในด้านเศรษฐกิจโดยรัฐมีส่วนที่จะต้องควบคุมกิจการของรัฐวิสาหกิจให้ดำเนินไปด้วยดี ปัจจุบันนี้จำนวนของรัฐวิสาหกิจได้เพิ่มทวีคูณขึ้น จึงควรที่จะได้มีการศึกษาในเรื่องการดำเนินงานในด้านนี้เพิ่มขึ้น

3. เท่าที่ได้ปรากฏอยู่ รัฐวิสาหกิจก็มีสภาพที่ไม่ค่อยมั่นคงอยู่ตลอดมา นอกจากบางประเภทเช่นจำพวกผูกขาดเท่านั้นที่สามารถทำรายได้อย่างงดงามให้แก่รัฐ จึงเป็นที่น่าสนใจและน่าศึกษาถึงสาเหตุแห่งความล้มเหลวเหล่านี้และหนทางปฏิบัติเพื่อแก้ไขสถานการณ์ให้ดีขึ้น

เนื่องจากกิจการของรัฐวิสาหกิจมีอยู่กว้างขวางมากเป็นระยะเวลานานแล้ว การที่จะศึกษาโดยละเอียดให้ครบทุกประการย่อมจะทำได้โดยยาก จึงจำเป็นที่จะต้องจำกัดงานในกรณีใหม่ส่วนสำคัญพอเหมาะเสียก่อน ในประการแรกก็คือจำกัดขอบเขตให้แคบลงพอที่จะทำการค้นคว้าได้อย่างทั่วถึง ขอบเขตอันหนึ่งคือรัฐวิสาหกิจเฉพาะที่อยู่ในความครอบครองและดำเนินการของกระทรวงอุตสาหกรรมโดยเฉพาะ แม้ว่าในบางครั้งจะได้มีการกีดกันโดยออกนอกขอบเขตนี้ไปบ้างเพื่อเป็นการชักนำในเรื่องต่าง ๆ ไป หรือเมื่อมีความเกี่ยวข้องกับ

ส่วนราชการอื่น ๆ อันมีความสำคัญก็ตาม แต่ส่วนใหญ่จะเป็นการศึกษาเฉพาะในขอบเขต
 เท่านั้นและการศึกษาในครั้งนั้นจะไม่มุ่งกระทำโดยละเอียดถึงการบริหารงานภายในของแต่ละ
 วิชาศึกษาด้วย เพราะเป็นงานที่กว้างขวางและเกี่ยวกับวิทยาการด้านการบริหารงาน
 อุตสาหกรรมหรือการบริหารงานธุรกิจมากเกินไป โดยสรุปจึงเป็นการกล่าวถึงเฉพาะการ
 ดำเนินงานในด้านวิชาศึกษาภายใต้ความครอบคลุมของกระทรวงอุตสาหกรรมเท่านั้น ข้อจำกัด
 ประการที่สองกระทำด้วยห้วงเวลาคือเริ่มต้นด้วยเวลานับจากการปฏิวัติครั้งแรกในปี 2475
 เป็นต้นมา จนถึงประมาณกลางปี 2503 ทั้งนี้ ด้วยเหตุผลที่ว่าเป็นระยะเวลาซึ่งได้เริ่มมีการ
 ก่อตั้งรัฐวิสาหกิจขึ้นอย่างแพร่หลายและสิ้นสุดลงด้วยเวลาที่ได้เขียนร่างวิทยานิพนธ์เสร็จสิ้น

การเขียนเรื่องนี้ได้อาศัยหลักฐานทางเอกสารเป็นส่วนใหญ่และส่วนมากของเอกสาร
 เหล่านี้ได้รับมาจากกระทรวงอุตสาหกรรมและกองควบคุมรายได้กรมบัญชีกลางกระทรวง
 การคลัง ประกอบกับคำราทางด้านการบริหารงานต่าง ๆ นอกจากนี้ได้แก่การสัมภาษณ์
 เจ้าหน้าที่ของรัฐมาตบางท่าน อันได้ช่วยให้ผลงานนี้ลุล่วงไปได้ด้วยดี

2. พื้นฐานโดยทั่วไป

ในบทที่สองนี้เป็นการกล่าวถึงรัฐวิสาหกิจโดยทั่วไป ไม่จำกัดเฉพาะของกระทรวง
 อุตสาหกรรม โดยมีความมุ่งหมายที่จะแนะนำให้อ่านมีความรู้จากรัฐวิสาหกิจในเรื่องที่
 กว้าง ๆ เสียก่อน เป็นต้นว่าคำจำกัดความของรัฐวิสาหกิจซึ่งได้มีการนิยามได้เป็นทางการ
 อย่างไรบ้าง และมีความแตกต่างกันในเรื่องใดบ้าง ต่อจากนั้นจึงเริ่มนำผู้อ่านเข้าไปสู่ประวัติ
 อย่างย่อ ๆ ของรัฐวิสาหกิจทั้งหลายตั้งแต่ระยะแรกจนถึงปัจจุบัน การแบ่งประเภทของ
 รัฐวิสาหกิจโดยทั่วไปเท่าที่ได้เป็นที่นิยมกันในต่างประเทศและลักษณะของแต่ละประเภทเป็น
 อย่างไร ต่อมาเป็นการกล่าวถึงการแบ่งประเภทเพื่อการศึกษาโดยเฉพาะซึ่งได้กระทำให้
 ละเอียดออกไปโดยให้แยกออกกล่าวเป็นรายประเภท นับตั้งแต่องค์การ โรงงาน ทุน-
 หมุนเวียน ธุรกิจผสมซึ่งได้แก่บริษัทและธนาคารในเรื่องต่าง ๆ เช่นการก่อก่อตั้งการบริหารงาน
 และอื่น ๆ

สรุปผลของการศึกษาในบทนี้ มีข้อสังเกตที่ได้อีกว่าคือ

ประการแรก เป็นการยากที่จะติดตามรัฐวิสาหกิจให้ได้โดยตลอดเวลา เพราะการถือเป็นที่
รัฐวิสาหกิจตามคำจำกัดความที่กล่าวมาแล้วทำให้มีรัฐวิสาหกิจอยู่เป็นจำนวนมาก วิสาหกิจ
เหล่านั้นอาจมีกำเนิดหรือสูญสิ้นไปได้ตลอดเวลา แต่ก็มีอยู่หลายแห่งซึ่งเจ้าหน้าที่รัฐมาดัก
เกี่ยวข้องไม่อาจทราบผลการปฏิบัติที่แท้จริงได้ ฉะนั้น จึงเป็นการยากแม้แต่เจ้าหน้าที่เอง
ที่จะทราบแน่นอนว่าเวลานี้มีรัฐวิสาหกิจอยู่แล้วเท่าไร อะไรบ้าง และมีกิจการเป็นอย่างไร

ประการที่สอง การก่อตั้งรัฐวิสาหกิจแต่เดิมมาขึ้นอยู่กับแต่ละกระทรวงเป็นสำคัญ จึงทำให้
มีหลายกระทรวงที่ดำเนินงานรัฐวิสาหกิจด้วยกันและเกิดการไม่ประสานงานซึ่งกันและกัน
ด้วยดี และกระทรวงซึ่งมีหน้าที่โดยตรงเกี่ยวกับอุตสาหกรรม ก็ยังไม่สามารถจะดำเนินการ
ได้อย่างเต็มทนก็เป็นต้น

ประการที่สาม จากการศึกษาระเภทต่าง ๆ ของรัฐวิสาหกิจที่ได้ผ่านมาแสดงว่าวิสาหกิจ
แทบทุกประเภทอยู่ภายใต้ความควบคุมของรัฐบาลอย่างใกล้ชิด แม้แต่ประเภทของกิจการ
ซึ่งมีลักษณะเข้าแบบธุรกิจมากที่สุดประเภทหนึ่ง ก็ยังมีส่วนแห่งการควบคุมอยู่ไม่น้อยจนอาจ
ทำให้เสียความคล่องตัวในการดำเนินงานได้บ้าง นอกจากบริษัทจำกัด ซึ่งขึ้นอยู่กับจำนวนหุ้น
ของรัฐบาลด้วยเป็นส่วนสำคัญ

ประการที่สี่ เป็นความเห็นของผู้เขียนซึ่งเห็นว่ารัฐวิสาหกิจควรจะต้องมีความมุ่งหมายของตน
ขึ้นให้แน่นอนตั้งแต่แรก เป็นต้นว่าเพื่อการส่งเสริมหรือเพื่อการผลิต ถ้าหากมีความมุ่งหมาย
เพื่อการส่งเสริมรัฐบาลจำเป็นต้องควบคุมใกล้ชิด เพราะใช้งบประมาณอย่างเดียวนั้นไม่มุ่งเขา
ถ้าไรแต่กระทำเพื่อการศึกษาค้นคว้าและส่งเสริมโดยเฉพาะ แต่ถ้าเป็นการผลิตแล้วรัฐบาล
ควรจะให้เสรีในการปฏิบัติให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพราะเป็นรูปงานของธุรกิจที่มุ่งทำกำไร
เป็นรายได้แก่รัฐ หากมีการควบคุมจนเกินไปย่อมขัดกับการดำเนินงาน

3. กระทรวงอุตสาหกรรม

เพื่อนำผู้อ่านให้ใกล้ชิดเข้ามาอีก จึงเริ่มกล่าวถึงกระทรวงอุตสาหกรรมโดยเฉพาะใน
บทนี้เริ่มด้วยประวัติความเป็นมาของกระทรวง ตั้งแต่ระยะแรกจนถึงปัจจุบัน การจัด ภารกิจ
และกิจการของแต่ละหน่วยงานสำคัญต่าง ๆ

โดยสรุปกระทรวงอุตสาหกรรมมีหน่วยงานที่เป็นหลักกิจกรรมต่าง ๆ อันได้แก่กรม
ส่งเสริมอุตสาหกรรม กรมโลหกิจ กรมโรงงานอุตสาหกรรม และกรมวิทยาศาสตร์ โดยมี
มีสำนักงานปลัดกระทรวงเป็นหน่วยงานที่ปฏิบัติงานเป็นศูนย์กลางของกระทรวง กรมซึ่งมี
ความเกี่ยวข้องสำคัญกับเรื่องนกอัครกรมโรงงานอุตสาหกรรม ซึ่งได้เป็นเจ้าหน้าที่สำคัญ
ของกระทรวงในการควบคุมบริหาร โรงงานสำคัญส่วนมากของกระทรวง ฯ แต่เมื่อกล่าวถึง
รัฐวิสาหกิจแล้วย่อมมีกระจายอยู่ทั่วไปทั้ง 4 กรม

4. วิสาหกิจภายใต้ความครอบครองของกระทรวงอุตสาหกรรม

การปฏิบัติในด้านอุตสาหกรรมของกระทรวงนี้ตั้งแต่ระยะต้นได้ถูกนำมากล่าวไว้ก่อน
เพื่อเป็นการทบทวนเฉพาะที่เห็นว่าจำเป็น คือไปได้มีการแบ่งประเภทของวิสาหกิจอุตสาหกรรม
และแยกออกกล่าวถึง โดยละเอียดตามลำดับ เริ่มตั้งแต่โรงงานประดองซึ่งส่วนมากเป็น
โรงงานในความดำเนินการของกรมส่งเสริมอุตสาหกรรมและกรมวิทยาศาสตร์ ร้านค้า และ
หน่วยผลิตอันได้แก่องค์การและโรงงานอุตสาหกรรมทั้งหลาย ในปัจจุบันกระทรวงอุตสาหกรรม
มีหน่วยผลิตสำคัญ คือองค์การน้ำตาล องค์การเหมืองแร่ โรงงานกระดาษ โรงงาน
ทอกระสอบป่านซึ่งยังอยู่ในความดำเนินการของกระทรวง ฯ และโรงงานสุราซึ่งรัฐบาลยัง
ดำรงความเป็นเจ้าของ แต่ได้ทำสัญญาให้เอกชนรับจัดทำโดยมีกระทรวงอุตสาหกรรมเป็นผู้
ควบคุมดูแลให้มีการปฏิบัติตามสัญญาอย่างใกล้ชิด ในบทนี้ได้กล่าวถึงเฉพาะหน่วยผลิต
แต่ละแห่งโดยละเอียดเกี่ยวกับกิจการการดำเนินงานและการดำเนินการ เพื่อประกอบการศึกษา
ในบทต่อไป

มีข้อสังเกตซึ่งมีได้กล่าวไว้ในเรื่องควรกล่าวไว้ ณ ที่นี้คือ ตามความมุ่งหมายเดิม
ผู้เขียนประสงค์ที่จะค้นคว้าเพื่อทราบข้อเท็จจริงในการดำเนินการของวิสาหกิจอุตสาหกรรมที่
สำคัญว่ามีความล้มเหลวไม่ได้ผลในเรื่องใดและอย่างไรบ้าง เพื่อจะนำมาเขียนไว้ในบทนี้เป็น
ส่วนดีและส่วนเสีย แต่ในการปฏิบัติจริงไม่สามารถกระทำได้ เพราะไม่สามารถจะเข้าถึง
หลักฐานทางด้านกรปฏิบัติการจริง ๆ อันแต่ละหน่วยงานถือเป็นความลับได้ หลักฐานที่ได้
มาส่วนแล้วแต่เป็นหลักฐานจากรายงานกิจการหรือกิจการที่ได้รับการจัดสรรเพื่อเปิดเผยได้
เท่านั้น ฉะนั้น ความสมบูรณ์ในแง่ของข้อเท็จจริงในบทนี้จึงขาดไป

5. กรมวิจิแห่งการบริหารงาน

ความมุ่งหมายของบทนี้มุ่งที่จะกล่าวถึงกิจการในด้านบริหารงานที่สำคัญอันควรนำมาศึกษา คือการวางแผนงานการดำเนินงานด้านการจัดองค์การและการควบคุมการปฏิบัติงานโรงงานอุตสาหกรรมของรัฐมา

ในเรื่องการวางแผนงาน ได้เริ่มกล่าวถึงการวางแผนงานอุตสาหกรรมของชาติในอดีตซึ่งส่วนมากไม่มีใครมีการเอาใจใส่กันนัก โดยเฉพาะในวงการบริหารระดับสูง แม้ว่าเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องหลายท่านจะได้พยายามริเริ่มขึ้นบ้างแต่ก็มักจะไม่ได้รับความส่งเสริมสนับสนุนเพียงพอ แต่ในปัจจุบันนี้ได้มีการเอาใจใส่ในเรื่องการวางแผนงานอุตสาหกรรมมากขึ้น โดยบรรจุเป็นส่วนหนึ่งของการจัดทำแผนผังเศรษฐกิจแห่งชาติ ซึ่งในบทนี้ได้กล่าวถึงกรมวิจิในการจัดทำไว้พอสังเขป

การดำเนินงานด้านการจัดหน่วยจำแนกออกเป็นกรวางแผนและการปฏิบัติเกี่ยวกับ การจัดหน่วย การแบ่งประเภทออกตาม Line, Staff, and Auxiliary การกระจายอำนาจ ซึ่งได้กล่าวตามการปฏิบัติเท่าที่ค่าเห็นอยู่ประกอบข้อคิดเห็นของผู้เขียนในบางประการ

การควบคุมการปฏิบัติงานโรงงานอุตสาหกรรมของรัฐมา แยกออกกล่าวตามลำดับ คือการออกแบบและการก่อสร้างโรงงาน การควบคุมทางธุรการ การขยายผลิตภัณฑ์ การควบคุมการปฏิบัติงานทางเทคนิค การควบคุมเพื่อให้สอดคล้องตามนโยบายของรัฐมา และการฝึกอบรมภายในโรงงาน

6. บทสรุป

กล่าวถึงปัญหาทั่วไป ซึ่งมีอยู่ในกิจการอุตสาหกรรมรัฐมาทั้งหลาย ปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้ได้นำมาจากข้อคิดวิจารณ์ของผู้เชี่ยวชาญหลายท่านซึ่งได้ทำการสำรวจกิจการอุตสาหกรรมดังกล่าวมาแล้ว ประกอบกับการศึกษาที่ได้กระทำมาแล้วข้างต้นเฉพาะในเรื่องกว้าง ๆ ปัญหาเหล่านี้ย่อมมีอยู่เป็นอันมากด้วยกัน แต่เมื่อพิจารณาแล้วอาจแบ่งออกเป็นปัญหาใหญ่ ๆ ได้ดังต่อไปนี้

ประการแรก ได้แก่การจัดหน่วยเกี่ยวกับกิจการอุตสาหกรรมยังไม่ถูกต้องตามระเบียบแบบแผนที่ดี ในเรื่องนี้ผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นว่าควรจะมีการพิจารณาจัดแบ่งงานอุตสาหกรรม

ระหว่างกระทรวงต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องให้สัมเหตุผลยิ่งขึ้น มีการประสานงานกันให้ดีขึ้น และกระทรวงอุตสาหกรรมควรจะได้รับกำลังเสริมให้มีบทบาทในด้านอุตสาหกรรมของประเทศให้มากยิ่งขึ้นกว่าเดิม ในด้านที่เกี่ยวกับการประสานงานระหว่างต่างกระทรวง ผู้เขียนมีความเห็นว่าควรกำหนดขึ้นให้แน่นอนในทำนองตัวอย่างที่ได้ยกมากล่าวไว้ 3 แบบคือ แบบแรกให้คณะกรรมการอุตสาหกรรมของสภาพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติเป็นผู้ประสานด้านอุตสาหกรรมทั้งปวงก่อนชนครม. แบบที่สองตั้งคณะกรรมการอุตสาหกรรมขึ้นใหม่โดยเฉพาะต่างหากจากสภาพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติ เพื่อดำเนินการวางแผน ประสานงาน หรือควบคุมดูแลระดับสูงต่าง ๆ โดยเฉพาะ และแบบที่สามกำหนดให้กระทรวงอุตสาหกรรมเป็นต้นราชการสำคัญซึ่งทำหน้าที่วางแผนประสานงานและอื่น ๆ ที่จำเป็นในด้านอุตสาหกรรมทั้งปวงโดยร่วมงานกับกระทรวงอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยผู้เขียนได้ให้ความเห็นประกอบของแต่ละแบบพอสมควร

ประการที่สอง แบบของวิชาศึกษายังไม่มีความเหมาะสมกับความมุ่งหมายของแต่ละวิชาศึกษานั้น ๆ และไม่เหมาะสมกับบูรณาการนัก เช่นวิชาศึกษาแบบเดียวกันหรือชนิดเดียวกันควรจะรวมกันไม่ใช่แยกกันอยู่กับต่างกระทรวงหรือแยกกันดำเนินการโดยส่วนราชการต่าง ๆ การควบคุมมากหรือน้อยควรขึ้นอยู่กับความมุ่งหมายของรัฐวิชาศึกษานั้น ๆ เป็นต้น

ประการที่สาม การจัดหน่วยโดยทั่วไปของกระทรวงอุตสาหกรรมควรได้รับการพิจารณาแก้ไขใหม่ ผู้เขียนมีความเห็นว่าตามรูปการจับปัจจุบันกระทรวงอุตสาหกรรมมีเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงาน ณ ระดับกระทรวงไม่เพียงพอ ความสำคัญมักจะไปอยู่ที่แต่ระดับกรม ควรที่จะเพิ่มหน่วยงานทางด้าน Staff หรือ Auxiliary บางอย่างไว้ ณ ระดับกระทรวงให้มากขึ้น อีกประการหนึ่งกิจการค้นคว้าด้านวิชาการซึ่งขณะนั้นต่างแยกกันดำเนินการอยู่ ณ แต่ละกรม น่าจะมีการพิจารณารวมกันปฏิบัติเป็นแห่งเดียวกันเพื่อให้บังเกิดผลยิ่งขึ้น ผู้เขียนได้เห็นความสำคัญของกิจการค้นคว้าทางด้านวิชาการอุตสาหกรรมเป็นอย่างยิ่ง และมีความเห็นว่าควรจะต้องเป็นศูนย์รวมขึ้น โดยเฉพาะเพื่อค้นคว้าในทุกแขนง มิใช่เพียงวิทยาศาสตร์แต่ควรรวมถึงวิศวกรรมโรงงานและอื่น ๆ เข้าด้วย เพื่อทำประโยชน์ให้ทั้งรัฐวิชาศึกษาทั้งหลาย และเอกชนอย่างแท้จริงในทุกด้าน ในประการที่สำคัญกระทรวงอุตสาหกรรมควรจะได้ถือเอา

งานค้นคว้าส่งเสริมในด้านวิชาการอุตสาหกรรมนี้เป็นงานหลัก ประกอบกับงานส่งเสริม อุตสาหกรรมภายในและการฝึกอบรมวิชาการบริหาร โรงงานทำให้กระทรวงเป็นที่ยอมรับ นับถือของต่างกระทรวงที่มีกิจการอุตสาหกรรมในครอบครอง อันจะทำให้กระทรวง อุตสาหกรรมสามารถปฏิบัติงานในด้านอุตสาหกรรมของรัฐได้โดยกว้างขวางยิ่งขึ้น

ประการที่สี่ เป็นปัญหาเกี่ยวกับบุคคลโดยสรุป ผู้เขียนเห็นว่าเป็นประการสำคัญแต่ก็แก้ไขยาก ดังที่ควรปฏิบัติได้คือทำการฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ให้มีความสามารถในทางปฏิบัติมากขึ้นและ ทดลองและพยายามดำเนินกรรมวิธีต่าง ๆ เกี่ยวกับบุคคลให้ถูกต้อง

ประการที่ห้า การสนับสนุนจากรัฐบาลยังไม่เหมาะสม จากการศึกษาที่ผ่านมาปรากฏว่า รัฐบาลมักจะก่อตั้งอุตสาหกรรมโดยไม่มีแผน ฉะนั้น จึงมักจะมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นในที่สุด ไม่สามารถจะสนับสนุนได้ทั่วถึงและอุตสาหกรรมที่ตั้งอยู่เหล่านี้มักจะมีสภาพที่ไม่ค่อยสมบูรณ์ แทบทั้งสิ้น ข้อบกพร่องดังกล่าวจึงควรแก้ไขด้วยการพิจารณาเพื่อดำเนินกิจการอุตสาหกรรม แต่เพียงบางชนิดเท่าที่พอจะสนับสนุนได้ด้วยดีและจำหน่ายหรือเลิกตั้งกิจการอื่น ๆ อันไม่ต้อง ด้วยหลักการเดียวกัน

โดยสรุปผู้เขียนมีความเห็นว่ากระทรวงอุตสาหกรรมควรจะได้มีการพิจารณาในด้าน การจัดหน่วยภายในเสียใหม่เป็นส่วนใหญ่ เพราะกระทรวงนี้ได้มีการจัดขึ้นจากหน่วยเล็ก ๆ และขยายขึ้นตามลำดับ คือจากกองเป็นกรมและกรมเป็นกระทรวงและได้นำเอากรมอื่นซึ่ง ตั้งอยู่ก่อนแล้วเข้ามารวมอยู่ในกระทรวงด้วย โดยไม่มีแผนการจัดเป็นหน่วยเป็นส่วนใหญ่ ในระยะเริ่มแรกและต่อมาก็มักได้มีการเปลี่ยนแปลงการจัดอย่างมากมายเกิดขึ้น ทั้ง ๆ ที่กาลเวลา เปลี่ยนไป สภาพเหตุการณ์และนโยบายของรัฐบาลก็ได้มีการเปลี่ยนแปลงไปมาก ในสาระ สำคัญกระทรวงอุตสาหกรรมควรที่จะได้สนใจในเรื่องหลักคือถาวรค้นคว้าทางวิชาการ อุตสาหกรรม การส่งเสริมอุตสาหกรรมภายในประเทศ และการฝึกอบรมวิชาการบริหาร งานอุตสาหกรรมเพื่อดำรงไว้ซึ่งความสำคัญในกิจการอุตสาหกรรมของชาติตามภารกิจที่มีอยู่

จากวิทยานิพนธ์เรื่อง *Government Enterprises Under The Control of Ministry of Industry* by Col. Pirayut Biriyaodhin, M.A. in Public Administration, Thammasat University, 1961. (Written in English, 125 pp.)